

Den fromme Hellena

Nedtegnet av Ole Andersen ca 1870.

Visa har flere melodiske varianter i Sørum og har blitt sunget helt fram til våre dager. (Tekst fra Visebog: Den sjungende Mand og Den lystige Matros)

Den fromme Hellena i Maanskin sad
Og skuede Himmelens Stjerner:
De sorgfulde Tanker i Hjertet hun bar
Frempressede Taarer paa Kinden saa klar,
Der glitret, som rullende Perler.

I blide Moltoner og Sittrende Røst
Hun stemte sin Hals til at syngre:
Fra Himlen hun ventet sin eneste Trøst,
Til hvilken hun sukket med haabefuldt Bryst.
Og klaged sin Skjæbne paa Jorden.

Min Moder, - i Graven er gjemt hendes Ben,
Min Fader paa Havbunden hviler,
Og den som mig rakte sin Haand som min Ven
i Krigen er falden, men jeg er igjen,
Forbrændt ud af Sorgernes Lue.

Hvad Verden mig skjænkede er bittert og surt,
Forhaanelse, Modgang og Plager,
Og alt hvad jeg hører og hvad jeg faar spurgt
Er Stolthed og Trætte og alskens Utugt
Bedragerens skjændige Laster.

Derfor du, o Herre! forkort mine Aar;
Men værdige mig til din Naade,
Og skjul mine Synder i Frelserens Saar
og send mig en Hilsen, som Peder han faar,
Med Kvinderne, der kom fra Graven.

Før Bønnen blev endt, en stjernelys Glands
Omstraalte den fromme Hellena,
Og midt udi Glandsen en Skygge, der var,
Som Faderens fuldkomne Billede har,
Der hørtes du værdige Datter,

Jeg takker dig først for du lød mine Raad
Og holdt dig til Gud og til Dyden:
Thi se jeg forkynder et glædeligt Bud
Din Bøn den blev hørt, du fandt Naade hos Gud.
Dit Navn er i Livsens Bog skreven.

Dernæst jeg fortælle, hvordan det gik til,
Den Tid, da jeg sank udi Havet,
Saasart som min Sjæl af mit Legem for ud,

Den viste sin Vei, som var dannet af Gud,
Og jeg kom til Himmelens Porte.

Der blev jeg indledet af Kone og Søn
Som ledte mig hver ved min Side;
Kom kjerlige Fader og arv nu den Løn,
Som Herren af Naade gi'r Menneskers Børn,
Der leve i Gudsfrygt paa Jorden.

Saa kom jeg for Herren og Lammet hans Søn
Ved dette Syn blev jeg en Engel,
Og strax fik jeg Plads iblandt andre Guds Børn
Og stemte med dem i en Lovsang saa skjøn
For Gud, det treenige Væsen

Den kjærlige Glæde vi Alle her har,
Formaar jeg dig ei at forklare,
Thi Himmelens Herlighed du ikke forstaar.
Men du for at se den inden et Aar;
O ti, med din klynkende Tone.

Nu Stemmen ophørte og Skyggen forsvandt,
Med den svandt og Hellenas Sorger;
I indvortes Glæde hun prisede Gud,
Og sødt hun erindret sit Saligheds Bud,
Som Faderen hende forkyndte.

Som salig hun leved sin øvrige Tid,
Og altid var glad udi Herren,
Mod alle hun viste sig venlig og blid,
Formaned Enhver at bede med Flid
Til ham, som kan Skjæbner forandre.

Lign denne Hellena min Datter og Søn,
Og hold dig til Gud og til Dyden,
Og altid i Hjertet giv Herren din Bøn,
En salig Tilværels' skal blive din Løn
Endog mens Du lever paa Jorden.

O Herre forplant udi Meniges Bryst
En Attraa at søge det Gode,
Og altid at lyde vor Messie Røst,
I ham paa Golgatha at søge vor Trøst.
O læg til vor' Bønner dit Amen.